

- при условията на евентуалност, Общият съд нарушил принципите при събиране на доказателства, като постановил, че Namas не оспорил конкретно и обстойно фактите, установени от Съвета;
 - Общият съд не изпълнил задължението си да отговори надлежно на всички доводи, изтъкнати от жалбоподателя, по повод възможността да му вмени терористични действия.
2. Второто основание е за нарушение на правото на ефективен съдебен контрол:
- Общият съд лишил жалбоподателя от правото на ефективен съдебен контрол, когато не констатирал, че Съветът не е доказал истинността на фактите, изложени в мотивите му;
 - Общият съд продължил да нарушава правото на ефективен съдебен контрол, макар че процесуално-организационно действие потвърдило, че спорните актове не почиват на достатъчно солидна фактическа основа;
 - Общият съд отхвърлил основанието, че Съветът допуснал грешка относно истинността на фактите в резултат на небалансирана процедура, в ущърб на жалбоподателя.
3. В третото основание се твърди, че Общият съд нарушил член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 като приел, че британското решение, на което се позовава Съветът, е присъда:
- предложеното от Общия съд квалифициране като присъда не съответства на критериите, установени в Обща позиция 2001/931 и лишава от всякакво съдържание задължението за мотивиране на актовете;
 - като изхожда от тази неправилна квалификация, Общият съд освен това направил невъзможен съдебния контрол относно квалификацията на факти, взети от националните решения.
4. Четвъртото основание: Общият съд неправилно отхвърлил основанието, че Съветът не отчетел в достатъчна степен факта, че поради изтеклото време ситуацията се е променила, с което Общият съд нарушил член 61, втора алинея от Статута на Съда, извършил неправомерна замяна на мотивите, изхождайки от погрешна предпоставка.
5. Петото основание: Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото при тълкуването на член 296 ДФЕС, като приел, че фактите, установени самостоятелно от Съвета, и тяхната квалификация са изложени достатъчно точно и конкретно в мотивите, така че жалбоподателят може да ги оспори, а съдът — да ги провери.

Жалба, подадена на 15 февруари 2019 г. от Съвета на Европейския съюз срещу решението, постановено от Общия съд (четвърти разширен състав) на 4 декември 2018 г. по дело T-518/16, Carreras Sequeros и др./Комисия

(Дело C-126/19 P)

(2019/C 131/37)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Съвет на Европейския съюз (представители: M. Bauer, R. Meyer)

Други страни в производството: Francisco Carreras Sequeros, Mariola de las Heras Ojeda, Olivier Maes, Gabrio Marinozzi, Giacomo Miserocchi, Marc Thieme Groen, Европейска комисия, Европейски парламент

Искания на жалбоподателя

- да се уважи жалбата,
- да се разгледа делото и жалбата в първоинстанционното производство да се отхвърли като неоснователна,
- да се осъдят жалбоподателите в първоинстанционното производство да заплатят съдебните разноски, които Съветът е направил в хода на настоящото производство.

Основания и основни доводи

1. Първо основание: грешки при прилагане на правото, които Общият съд допуснал във връзка с правомощията си. Това основание се разделя на две части.

— Първата част се отнася до предмета на жалбата. Съветът твърди, че като отменил в диспозитива на решението си „решенията за намаляване през 2014 г. на броя на дните годишен отпуск [на жалбоподателите]“, Общият съд имплицитно възложил на Комисията да изпълни решението му, като възстанови броя на дните за отпуск, на които жалбоподателите имали право преди изменението на Правилника за длъжностните лица. По този начин, като оставил непроменен предмета на жалбата, Общият съд превишил правомощията си. В случай че такова преквалифициране било невъзможно, жалбата трябвало да бъде обявена за недопустима.

— Във втората част Съветът припомня, че като приел за допустимо жалбоподателите да оспорват по изключение законността на цялата система за годишен отпуск, определена в член 6 от приложение X към Правилника за длъжностните лица, и по-специално системата, приложима от 2016 г., а не само разпоредбата, която Комисията приложила в решението си за определяне на отпуска на жалбоподателите за 2014 г., Общият съд нарушил обхвата на правомощията си в противоречие с установената съдебна практика, съгласно която обхватът на възражението за незаконосъобразност трябва да бъде сведен до необходимото за разрешаването на спора, и че трябвало да съществува пряка правна връзка между обжалваното индивидуално решение и акта от общ характер, който е предмет на изключение.

2. Второ основание: грешки при прилагане на правото, които Общият съд допуснал, като установил, че намаляването на броя на дните годишен отпуск, извършено с новия член 6 от приложение X към Правилника за длъжностните лица, засяга правото на годишен отпуск на жалбоподателите.

На първо място, като приел, че в определени случаи някои директиви (в случая Директива 2003/88)⁽¹⁾ могат да служат като основание за жалби срещу институциите, Общият съд пренебрегнал установената съдебна практика, съгласно която адресати на директивите са държавите членки, а не институциите на Съюза, поради което не може да се приеме, че сами по себе си разпоредбите на директива налагат задължения на институциите в отношенията им с техния персонал.

На второ място, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че законодателят е обвързан от съдържанието на Директива 2003/88, посочена в обяснителните бележки относно член 31, параграф 2 от Хартата на основните права.

На трето място, Общият съд нарушил обхвата на член 31, параграф 2 от Хартата на основните права, който, обратно на приетото от Общия съд, нямал за цел да подобри условията за живот и труд, а да гарантира достатъчно ниво на защита на всички работници в Съюза.

На четвърто място, Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че член 6 от приложение X към Правилника за длъжностните лица не зачита правото на годишен отпуск, гарантирано от член 31, параграф 2 от Хартата на основните права, тъй като общият брой дни отпуск на съответните длъжностни лица в трети страни значително превишавал предвидения в Директива 2003/88 минимум от 20 дни.

3. Трето основание, изтъкнато при условията на евентуалност: грешка при прилагане на правото с приемането за обосновано на твърдението за нарушение на правото на отпуск. Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че основанията за спорната мярка отговарят на цели от общ интерес и не представляват, що се отнася до преследваната цел, непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на гарантираното право.

⁽¹⁾ Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време (ОВ L 299, 2003 г., стр. 9; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 3).